

Michelle Frances

Zussen

Jij bent de favoriete dochter. Daar zul je spijt van krijgen.

PROLOOG

Kerstavond 2017

Toen Ellie op Redhill station uit de trein stapte, sjouwend met haar koffer en een tas vol cadeautjes, werd ze onmiddellijk gegrepen door een ijzige windvlaag, doorspekt met natte sneeuw. Ze vertrok haar gezicht en snoerde haar kasjmier sjaal dichter om haar hals, niet alleen om zichzelf warm te houden, maar ook om te voorkomen dat de sjaal bedorven zou worden door het belabberde weer. Goddank dat ze zichzelf daarop had getrakteerd. Hij had een klein vermogen gekost, maar op een dag als vandaag was hij de investering wel waard. Als ze met Kerstmis weggegaan was, zoals ze die zomer om zichzelf te verwennen voor haar dertigste verjaardag twee weken naar de Malediven was geweest, zou ze een kasjmier sjaal niet nodig gehad hebben. Het negatieve saldo op haar creditcard was echter zodanig hoog dat het haar bijna slapeloze nachten bezorgde. Ze was van plan geweest om die schuld af te betalen met de loonsverhoging die ze zou krijgen als ze leraar in opleiding zou worden op de school waar ze nu werkte. De pijn over de afwijzing, die ze nog geen week geleden had gekregen, stak echter nog altijd.

Met een zucht duwde ze haar kaartje in de automaat. Toen ze het station uitliep, keek ze naar de drukte om zich heen en dacht aan de twintig minuten die ze moest lopen naar haar ouderlijk huis. De ijsregen werd heviger, met grote druppels bevroren water die haar geselden. Ze liep naar de taxistandplaats en stapte in de eerste auto. Jammer dan van de kosten, maar dit was een noodgeval.

Abby keek op haar horloge. Ze was laat. Ze had al een verontschuldiging gestuurd naar Susanna, haar moeder: ze moest op kantoor nog een aantal verslagen afmaken. Dat was niet helemaal waar, maar ze was zo gewend om alle uren te maken dat ze onrustig werd als ze dat niet deed. Dat gevoel werd nog verergerd door de wetenschap dat ze Kerstmis in het huis van haar moeder zou doorbrengen. Abby zag dat als een prestatie van formaat.

Ze had zich er de laatste jaren aan kunnen onttrekken met een zakenreis als excuus en ze had één keer, om haar moeders gevoelens te sparen, gezegd dat ze uitgenodigd was door vrienden, terwijl ze de dag in werkelijkheid alleen in haar flat had doorgebracht. Ze hadden elkaar via tekstberichtjes een vrolijk kerstfeest gewenst. Haar zus Ellie had een selfie van zichzelf en Susanna gestuurd, met papieren mutsen op en de armen om elkaar heen, waarbij ze had geschreven dat ze haar misten. Het leek Abby onwaarschijnlijk.

Toen Abby de weg naar haar moeders huis insloeg, zag ze het bekende zwarte hek en de lichten achter de ramen. Ze wist dat Ellie er al zou zijn; haar moeder en haar zus zouden bij een glas wijn zitten roddelen, hun hoofden samenzweerderig naar elkaar gebogen. Altijd als Abby de kamer binnenstapte, had ze het gevoel dat ze hun moment verstoorde, dat ze schuld bewust werd getolereerd. Het was maar zesendertig uur, hield Abby zichzelf voor terwijl ze een brede glimlach tevoorschijn toverde. Ze belde aan, vastbesloten haar uiterste best te doen.

De deur zwaaide open, maar in plaats van haar moeder stond daar Ellie. Het was belachelijk, maar Abby voelde zich meteen afgevozen, alsof haar moeder niet de moeite had willen nemen om haar te verwelkomen.

‘Je ziet er nat uit,’ zei Ellie.

De ijsregen kletterde nog altijd op Abby neer, maar Ellie deed geen poging om aan de kant te gaan.

‘Misschien kun je me dan binnenlaten,’ zei Abby, terwijl ze binnenstapte en haar jas uitschudde.

‘Je moet mama vragen of je een sleutel kunt krijgen,’ zei Ellie.

Abby had niet het gevoel dat ze dat zou moeten vragen. Ellie leek de hare al jaren te hebben, zonder dat ze er ooit om had hoeven vragen.

Haar zus straalde, zoals gewoonlijk. Ellie boog zich naar haar toe en drukte een kus op haar wang.

‘Leuk je weer te zien,’ zei ze en Abby voelde Ellies zachte warme huid, rook de superdure shampoo in haar glanzende blonde haren en ving precies op dat moment een glimp van zichzelf op in de spiegel in de hal: rode neus en natte haren.

Ellie was altijd degene geweest die de blikken naar zich toe trok. Bij de zeldzame gelegenheden dat ze samen uitgingen, voelde Abby zich altijd heel erg in Ellies schaduw staan. Zij was het onzichtbare meisje, terwijl de mannen rond haar zus fladderden als bijen rond de nectar. Ze had zich voorgehouden dat het niet erg was, dat die mannen helemaal niet het type waren waar zij voor ging, maar toen het elke keer weer was gebeurd, was het haar toch gaan irriteren. En toen was het moment gekomen dat Ellie veel te ver was gegaan, net na de boottocht die ze hadden gemaakt. Abby voelde hoe ze begon te koken en duwde de wrevel snel weg. Dit was niet het moment om oude wrok op te rakelen.

‘Het is al een poosje geleden,’ zei Ellie droog en Abby herinnerde zich meteen weer dat haar zus haar een tijdje geleden had gemaïld met het voorstel om een keer met elkaar te eten. Abby probeerde zich alle bestuursvergaderingen en congressen die ze sindsdien had bijgewoond te herinneren en besepte dat het ergens in de herfst geweest moest zijn. Dat was al maanden geleden, realiseerde ze zich met een hevig schuldgevoel.

‘O Abby, jij bent het,’ zei Susanna, die met een glas wijn in haar hand uit de keuken kwam.

Wie zou het anders zijn, dacht Abby.

‘Hoi mam, dank je wel voor de uitnodiging.’

Susanna maakte een genereus gebaar met haar hand. ‘Geen enkele moeite. Je weet dat ik Kerstmis graag met mijn dochters vier.’

Ze straalde, maar maakte alleen oogcontact met Ellie, stelde Abby vast.

Er werd meer wijn geschonken en er werd een kant-en-klare shepherd’s pie uit de oven tevoorschijn getoverd. Terwijl ze aten, wisselden ze nieuwtjes uit. Ellie had een nieuwe collega die ze niet graag mocht. De vrouw heette Zoe en was onlangs toegelaten als stagiaire.

‘Wat is er mis met haar?’ vroeg Abby.

‘Ze heeft allemaal doelen en plannen,’ zei Ellie. ‘Maar het onderwijs is niet zo simpel.’

Abby dacht in stilte dat doelen wel goed klonken, maar moest erkennen dat ze niet zo veel over lesgeven wist.

‘En ze is nog maar net op school, nog maar één jaar. Ze begrijpt nog niets van de kinderen, niet echt.’

Haar zus was duidelijk ontstemd. Abby besloot achter haar te gaan staan. ‘Je had er zelf voor moeten gaan. Je werkt nu toch al jaren als onderwijsassistent? En je doet toch heel veel lessen zelfstandig? Jij moet veel meer ervaring hebben dan dat nieuwe meisje. Ik durf te wedden dat je de vloer met haar had aangeveegd als je op die baan had gesolliciteerd.’

Het werd stil. Abby keek op van haar bord, zag hoe haar moeder en haar zus haar aankeken. Opeens begon het te dagen.

‘O sorry, dat wist ik niet.’

‘Ik wilde het niet zomaar in een mail zetten,’ zei Ellie bits. ‘Ik weet immers nooit of je die wel leest.’

Abby schaamte zich opeens diep. Ze wist dat Ellie doelde op het voorstel om elkaar te ontmoeten, waar ze nooit op had gereageerd. ‘Sorry,’ zei ze. ‘Werk... Er zijn wat veranderingen,’ stamelde ze ontwijkend. ‘Het hield me meer bezig dan anders.’

‘Wat voor veranderingen?’ vroeg Susanna.

‘Hoe bedoel je?’

‘Je had het over veranderingen?’

Verdraaid ja, dat was waar. Waarom had ze niet even nagedacht voordat ze haar grote mond opendeed? En nu keken ze allebei weer naar haar.

‘Ik, eh... Ik heb promotie gemaakt.’

‘O, oké,’ zei Ellie. ‘Wat voor promotie?’

‘Ik ben, eh... ik ben directielid geworden.’ Abby wist dat het verontschuldiging klonk en dat zat haar dwars. Ze was in de wolken met haar nieuwe functie, waar ze heel hard voor had gewerkt.

‘Gefeliciteerd,’ zei Ellie uiteindelijk.

‘Dank je.’

‘Ja, gefeliciteerd, Abby. Geweldig,’ zei haar moeder koeltjes. ‘Wie heeft er zin in een toetje?’

Abby wist wel dat ze geen kind meer was en haar moeders waardering niet nodig had, maar toch stak het.

Wanneer zou dat verlangen naar de goedkeuring van je ouders eindelijk verdwijnen, vroeg ze zich af toen ze die avond in bed lag. Ze was als eerste naar boven gegaan, want ze was doodmoe. Dit was waanzin. Ze was succesvol in haar werk als directielid en had een flink salaris, maar ze raakte nog altijd van de wijs bij het gevoel dat ze thuis op de tweede plaats stond. Erger nog, dat gevoel was nog altijd sterk genoeg om haar intens te kwetsen.

‘Vrolijk kerstfeest!’ riepen ze elkaar de volgende morgen in koor toe. De ijsregen was die nacht in sneeuw overgegaan en de onverwachte verrassing van een dikke witte deken over de tuin leek een gevoel van frisheid op te werpen, van een nieuwe start. Susanna liet de kurk van een fles champagne knallen en schonk hun allemaal een Buck’s Fizz in.

‘Cadeautjes!’ riep Ellie toen ze de kamer binnenstapte en twee geschenken onder de boom weghaalde. Ze gaf er een aan Abby en ging vervolgens zitten. Met een grote glimlach op haar gezicht keek ze ongeduldig toe hoe haar zus het openmaakte.

Abby haalde de stoffen strik eraf en ontdeed de inhoud toen van het prachtige papier. Het was een juwelendoosje, met daarin een armband van gehamerd goud. Hij was zo sierlijk en zo stijlvol dat Abby haar adem inhield. Ze was meteen weg van de armband, maar vond het lastig die aan te nemen. Ze voelde zich niet op haar gemak.

‘Vind je hem mooi?’ vroeg Ellie vergenoegd.

‘Hij is prachtig,’ zei Abby.

Ze zag dat Ellie haar verwachtingsvol aankeek. Er was geen ontkomen aan. Anny haalde haar cadeaus onder de boom vandaan en overhandigde het ene aan Ellie. De glimlach op het gezicht van haar zus verdween toen ze het pakpapier eraf haalde.

‘Een agenda,’ zei Ellie.

‘Eenschoolagenda,’ zei Abby. ‘Ik dacht dat je die wel kon gebruiken... omdat je op een school werkt. September tot september.’ Het gezicht van haar zus stond zo teleurgesteld dat Abby er nauwelijks naar kon kijken. Toen ontdekte Ellie het andere ding in het papier.

‘En een pen,’ zei ze.

Abby knikte. Toen ze hem kocht, was ze er echt blij mee geweest. Het was geen Montblanc of zoiets, maar een geweldige rollerball in een omhulsel van blauw en chroom. Ze keek naar haar armband. Het was duidelijk dat hun cadeaus enorm verschilden in waarde. Haar schuldgevoel maakte Abby even stil, maar opeens voelde ze irritatie. ‘Ik dacht dat we een bedrag hadden afgesproken,’ zei ze.

‘Hoezo?’ wilde Ellie weten.

‘Ik heb een mail gestuurd. Iedereen twintig pond. Ik weet zeker dat ik die mail heb gestuurd.’

‘Nou sorry, maar ik heb geen mail gezien over een vrekkige Kerst.’

‘Het is niet vrekkelig,’ zei Abby fel. ‘Het is...’ Ze wist niet meer wat ze moest zeggen. Ze snapte wel dat het voor sommige mensen misschien vrekkelig overkwam, maar eigenlijk werd er hoe dan ook te veel uitgegeven met Kerstmis. Het was allemaal zo ongelooflijk commercieel. ‘Het is redelijk,’ beweerde ze.

Ellie verslikte zich in haar Buck’s Fizz. ‘Prima, goed. Zolang we maar redelijk zijn.’

‘Je weet wel dat ik dat niet bedoel.’

‘Je zei het wel,’ mompelde Ellie.

‘Kom, kom, meisjes,’ zei Susanna, en ze hield de champagnefles omhoog. ‘Zal ik nog eens bijvullen?’

‘Ik zie niet wat het nut is van bakken geld uitgeven aan dingen die iemand toch niet echt wil hebben,’ zei Abby.

Ellie zette langzaam haar glas op de bijzettafel. Haar hand trilde. ‘Ten eerste,’ begon ze zachtjes, ‘neem je de tijd om te bedenken wat mensen écht zouden willen hebben, misschien wel door meer tijd met hen door te brengen zodat je ze echt leert kennen. En wat is er mis met een beetje geld uitgeven? Zeker als je bergen geld hebt!’ Er lag een beschuldigende blik, vermengd met pijn, in haar fonkelende ogen.

Abby had een hekel aan mensen die zich een mening aanmaten hoe zij haar inkomen moest besteden, mensen die de verwachting hadden dat zij, omdat ze een goed inkomen had, meer dan gemiddeld geld diende uit te geven. Dat ging Ellie helemaal niets aan. Abby had een strak uitgavenpatroon en ze wilde zich daaraan houden.

‘Ik vind het vervelend dat je de mail niet hebt ontvangen,’ zei ze, ‘en het spijt me dat ik je gevoelens heb gekwetst.’ Ze schraapte haar keel, want ze wilde het gesprek eerlijk houden. ‘Maar ik heb eigenlijk heel veel nagedacht over jouw cadeau.’

‘Het is een agenda!’ zei Ellie. ‘Om het schooljaar overzichtelijk te houden! Lieve hemel, nu klink ik als een verzuurde trut. Ik ben

ontdaan. Ik weet dat het grof is en het is lomp om te bespreken, maar ik kan hier echt niet bij. Straks ga je me nog vertellen dat de pen bedoeld is om te corrigeren.'

Abby opende haar mond, maar bedacht zich en sloot hem weer. Ze sloeg haar ogen neer.

Ellies mond viel open. 'Mijn hemel. Nee, ik wil het niet horen. Echt waar?'

'Nee, alsjeblijft...' zei Susanna.

'Heb je enig idee hoeveel ik verdien?' vroeg Ellie. 'Nee, hè? Twintigduizend per jaar! Ik wed dat dat jouw jaarlijkse bonus is!'

Het was een derde van haar jaarlijkse bonus, maar dat hield Abby wijselijk voor zich.

'En dan nog krijg ik geen behoorlijk kerstcadeau, ook al denk ik dat wat ik jou gegeven heb wel heel bijzonder is.' Ellie, opeens leeg, liet zich op de bank onderuitzakken. 'Geeft niet, hoor.'

Er viel een ongemakkelijke stilte.

Na enige tijd schraapte Abby haar keel. 'Ik ga even een luchtje scheppen. Ik ben over een minuut of vijf terug.' Niemand zei iets, dus liep ze naar de hal, trok haar jas en haar laarzen aan en griste de sleutel van haar zus van het tafeltje. Toen stapte ze naar buiten.

Terwijl ze door de ongerepte sneeuw liep, vroeg Abby zich af hoe ze de rest van de dag door moest komen. Ze had oprecht de gevoelens van haar zus niet willen kwetsen, het was gewoon een enorm misverstand en ze moest de verzonden berichten in haar mailbox bekijken om te zien of ze de mail over het maximumbedrag echt wel had verstuurd. Toch kon ze het niet helpen dat ze tegelijkertijd boos was. Wat was er nu helemaal aan de hand? Haar zus moest altijd weer overal een drama maken. Het moest altijd over Ellie gaan.

Tegen de tijd dat ze over het grootste deel van de grond van haar jeugd was geslenterd, was ze weer gekalmeerd. De onverwachte schoonheid van de sneeuw en een blik op de helderblauwe lucht

gaven haar weer energie. Hoe erg kon het allemaal zijn, bedacht ze, en ze besloot haar excuses aan te bieden als ze weer terug was. En sterker nog: ze zou eindelijk ingaan op de uitnodiging die Ellie haar al weken geleden had gestuurd. Ze voelde lichte schaamte dat ze die mail zo lang over het hoofd had gezien, maar dit was het moment om dat recht te zetten.

Enigszins nerveus liep Abby het pad naar de voordeur weer op en liet zichzelf binnen. Vanuit de keuken klonk luide kerstmuziek. Ze hing haar jas op en zette haar laarzen naast de radiator om te drogen. Toen haalde ze diep adem en liep naar de keuken, voordat ze haar besluit zou kunnen herzien.

Haar moeder en Ellie zaten vlak naast elkaar aan de tafel, met hun rug naar haar toe. Ze tuurden ingespannen naar Ellies laptop. Geen van beiden leek haar te horen. Abby wilde juist haar aanwezigheid kenbaar maken toen ze een glimp van de afbeelding op het scherm zag: een strand ergens ver weg.

Opeens leken ze zich bewust van haar aanwezigheid. Met een schuldbevuste blik minimaliseerde Susanna de afbeelding.

‘Wat is dat?’ vroeg Abby, nijdig omdat haar stem zo hoog en gekwetst klonk.

‘We keken even waar we naartoe zouden kunnen gaan,’ stamelde Susanna, en ze keek Abby glimlachend aan. ‘Lekker gewandeld?’

‘Naartoe gaan?’ herhaalde Abby.

Ellie keek ongemakkelijk. ‘Mama en ik dachten erover een paar dagen weg te gaan. Je weet wel, even naar het vasteland.’

‘O ja? Wanneer?’

‘Eh... maart misschien. Even weg uit de kou. We wilden, eh...’ Ellie keek naar Susanna. ‘We wilden jou ook vragen, maar we dachten dat je het misschien te druk had. Met je werk, bedoel ik. Maar je bent van harte welkom om mee te gaan,’ voegde ze er stralend aan toe.

Abby wist dat dat niet het geval was. En was ze niet precies op dit